

[Socialministeren.]

overensstemmelse med de mønsterbestemmelser, der blev vedtaget på den internationale tekniske konference i Genève i 1948.

Efter bestemmelserne om sundheds- og velfærdsforanstaltninger på arbejdsstedet gives der dernæst i et særligt afsnit en række bestemmelser om forebyggelse af ulykkestilfælde, først en række almindelige bestemmelser og derefter særlige bestemmelser vedrørende enkelte farekilder.

De almindelige bestemmelser om forebyggelse af ulykkestilfælde giver bl. a. regler om indretningen og benyttelsen af bygningsværker, bedriftsindretninger og tekniske hjælpemidler, herunder stilladser og løbebroer m. v.

Om anvendelse af tekniske hjælpemidler og om fremstilling af særlig farlige produkter kan socialministeren give nærmere regler. Disse bestemmelser er som helhed i overensstemmelse med, hvad der allerede gælder efter fabrikløven. Ny er f. eks. en regel om, at socialministeren kan forbyde anvendelsen af særlig farlige arbejdsmetoder, og om at det kan påbydes, at personer, der medvirker ved fremstilling af tekniske hjælpemidler, hvis kvalitet er af stor betydning for sikkerheden, skal have gennemgået en vis uddannelse og eventuelt aflagt en prøve.

Under de almindelige regler er også optaget en bestemmelse om, at en virksomhed skal have de nødvendige midler til at yde første hjælp i ulykkestilfælde, og at det i større virksomheder kan påbydes, at en arbejder har gennemgået et kursus i nødhjælp.

De særlige bestemmelser om de enkelte farekilder omfatter maskineri, beholdere med dampe eller luftarter under tryk og andre farlige beholdere. Endvidere er der i dette afsnit givet bestemmelser om forholdsregler ved transportarbejde og ved arbejde, der rummer andre farekilder, nemlig fare for sammenstyrtninger eller for nedstyrtning eller skred af jordmasser, fare for forgiftning under arbejde i brønde m. v. Endelig gives der regler om anvendelse af personlige beskyttelsesmidler. I disse bestemmelser er nedfældet de erfaringer, som tilsynet i årenes løb har gjort, og enkelte af bestemmelserne er nye i forhold til gældende ret. Dette er f. eks. tilfældet med en regel om, at det eventuelt kan kræves, at maskineri ikke kan være i gang, uden at de fornødne sikringsdele fungerer.

Bestemmelserne om beholdere med dampe eller luftarter under tryk skal erstatte

dampkedelloven af 1919. Dampkedelloven er ændret på forskellige punkter ved lov af 1923 og 1932, men en yderligere forbedring er dog påkrævet. Betingelserne for adgangen til at passe kedler er det rimeligt at optage i selve loven, medens derimod bestemmelsen om selve tilsynet med kedlerne kan udarbejdes administrativt. Nogen større principiel ændring i lovgivningen er ikke tilset, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind på bestemmelsernes indhold.

Jeg lægger stor vægt på, at det efter de nye bestemmelser vil blive muligt at få gennemført effektive foranstaltninger til sikring mod ulykker ved nedstyrtning og skred af jordmasser, opstablede materialer o. lign., f. eks. ved kloakarbejde, udgravningsarbejde o. s. v., hvor der i de senere år er sket et beklagelsesværdigt stort antal ulykker.

Selvom der foretages alle nødvendige forholdsregler i retning af at sikre maskineri og i det hele at beskytte arbejderne mod den påvirkning, de kan være udsat for, vil det undertiden være nødvendigt at forsyne dem med særlige personlige beskyttelsesmidler. Dette har navnlig fået betydning i de senere år på grund af anvendelsen af nye arbejdsprocesser og på grund af den større viden, man har fået f. eks. om faren ved indånding af støv. Det bestemmes derfor, at arbejderne, hvor det er nødvendigt for arbejdets gennemførelse, skal forsynes med personlige beskyttelsesmidler, og at de er forpligtede til at anvende disse beskyttelsesmidler.

Bemyndigelsen til at udstede regulativer gælder som nævnt også for det område, der her er tale om, altså forebyggelsen af ulykkestilfælde.

Med bestemmelserne i afsnit III om arbejdstiden bevæger forslaget sig ud over området for beskyttelse i snævreste forstand, nemlig beskyttelse mod ulykkes- og sygdomsfare.

De hensyn, som ligger til grund for en arbejderbeskyttelseslovgivning, fører imidlertid til også at opstille regler til værn for arbejderes sundhed i det hele taget, og det er derfor rimeligt i en arbejderbeskyttelseslov at medtage bestemmelser om arbejderens arbejdstid.

Den gældende fabrikløvgivning regulerer kun i ringe grad voksne arbejderes arbejdstid, idet den indskrænker sig til at forbyde arbejde på folkekirkens søn- og helligdage, og dette gælder endda kun virksomheder, der er omfattet af hele fabrikløven. De virksomheder, der kun er omfattet af fabrikløvens bestemmelser om maskinbeskyttelse, har fri adgang til at arbejde på søn-